

เทศน์เช้า วันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราฟังธรรมะดีกว่าเนาะ ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะคือสังฆธรรม สังฆธรรมคือความจริงอันประเสริฐ ความจริงอันประเสริฐที่เราแสวงหากันอยู่นี้ไง เราเกิดนี่เป็นจริงนะ จริงตามสมมุติ สิ่งมีชีวิตนี้เป็นความจริง คุณี สัตว์เดรัจฉานมันก็เป็นความจริงของมัน แต่มันเป็นชั่วคราวๆ เท่านั้นนะ ชีวิตของเราจริงตามสมมุติ แต่มันมีสังขะ สังขะความจริงอันหนึ่งที่เราแสวงหากันอยู่นี้ไง ฉะนั้น แสวงหา ถ้าเรามีคุณธรรมในหัวใจ คนมันติดดินไง คนติดดิน คนติดดินทำงานที่ยิ่งใหญ่ เราบอกว่าคนติดดิน คนติดดินคือคนที่ประหยัดมัธยัสถ์ คนที่ไม่ฟังเพื่อห่อเหิม

คนเราถ้าเราฟังเพื่อห่อเหิม เราทะเยอทะยานขึ้นไป มันเป็นความทุกข์ความยากนะ แต่ถ้ามีหน้าที่การงาน งานเป้าหมายใจ เป้าหมายทุกคนมีทั้งนั้นนะ เป้าหมายเรายังใหญ่ เป้าหมายที่ยิ่งใหญ่แล้วหลังบ้านเรามันสะดวกสบาย หลังบ้านเราคือหัวใจของเราใจ หลังบ้านคือเรามันติดดินใจ หัวใจเรามันติดดิน มันไม่วิตกกังวลอะไรทั้งสิ้น ไม่ต้องมีสิ่งใดทั้งสิ้นเลย คุณี คุณคนจนผู้ยิ่งใหญ่ เรายกหลวงตาประจำ คนจนผู้ยิ่งใหญ่มีบริวาร ๘ เท่านั้นแหละ ช่วยชาติ คำชาติได้

เดี๋ยวนี้ละ มีบารมีผู้ยิ่งใหญ่ คุณในหลวงสิ เขาไปคูพิพิธภัณฑฯ ไปคูโต๊ะทำงานของท่านสิ โต๊ะทำงานของท่านมันมีอะไรละ ฟันๆ เห็นไหม แต่ท่านติดดินของท่าน ท่านใช้ประหยัดมัธยัสถ์ สิ่งใดประหยัดมัธยัสถ์ของท่าน แต่ท่านทำผลงานทั่วโลกต้องค้อมก้มการวะ

นี่ไง ถ้าเราติดดิน คำว่า “ติดดิน” ขึ้นมาแล้วเราจะเป็นคนทุกข์คนจน... ไม่ใช่ คำว่า “ติดดิน” คือหัวใจมันไม่ห่อเหิม หัวใจมันกลับมาเป็นผู้ทรงศีล เห็นไหม ผู้ทรงศีล ศีลคือความปกติของใจ ถ้าใจมันปกติ มันธรรมดานะ คนเรามันประหยัดมัธยัสถ์ คนที่ประหยัดมัธยัสถ์ไม่ต้องฟุ่มเฟือย ไม่ต้องหาสิ่งใดเป็นภาระรุงรัง จะทำอะไรก็ทำสะดวกสบาย เพราะมันไม่คิดใจ

แต่เราฟุ่มเฟือย เรามีหัวใจไหน ทำอะไรก็ระลึกลับแต่หัวใจไหน คอยจับหัวใจไว้มือหนึ่ง ทำงานมือเดียวใจ กลัวหัวใจมันหลุด แต่ถ้าเราไม่มีหัวใจไหน คนเหมือนกัน คนเหมือนกัน สถานะเท่ากัน นี่ผู้ที่ติดดิน เราติดดินของเรา เราไม่ต้องทุกข์ต้องร้อน แล้วจะมาติดดินมันมาจากไหนละ

มนุษย์เหมือนกัน เราไม่ต้องไปมองเขาหรือกว่าเขา โอ้โฮ! ฟุ่มเฟือย ฟุ้งเฟ้อ เห่อเหิม นั่นคือเขาขาดสติแล้ว

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคำสั่งสูงสุดทำยนะ “ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาทเถิด” ด้วยความไม่ประมาทเดินเล่อกับชีวิตใจ ไม่ประมาทเดินเล่อกับความเป็นอยู่ของเราใจ ไม่ประมาทเดินเล่อก ควบคุมดูแลหัวใจของเราใจ ไม่ให้กิเลสมันครอบครองหัวใจของเราใจ แล้วเวลาทำงาน ทำงานยิ่งใหญ่เลย เพราะอะไร เพราะหลังบ้านปิดสนิท หัวใจมันคง จะทำอะไรก็ทำได้ แล้วทำด้วยความภูมิอกภูมิใจ ทำแล้วไม่ต้องหวาดระแวงนะ แต่ถ้าหัวใจมันว่าเหว หัวใจมันเหลวไหล เห็นไหม หวาดระแวงไปหมด กลัวจะไม่ทัดเทียมเขา กลัวจะไม่เท่าเขา กลัวไปหมด แล้วทำงานมันจะรอบคอบไหม ทำงานไม่รอบคอบหรือจะนั้น เราอยู่ติดดินนี้แหละ คำว่า “ติดดิน” มันต้องฝึกหัดของเรา ฝึกหัดที่ไหนล่ะ ฝึกหัดกลับมาที่นี้ใจ

มนุษย์ การเกิดเป็นมนุษย์มีค่าอันประเสริฐ การเกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์ อริยทรัพย์ ความเกิดมาเป็นเรา เรานี้มีค่ามากแล้ว แต่เรามีค่ามาก แต่หัวใจของเรา เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อริยสัจ สัจจะความจริงในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาจะ ธรรมะอันนั้นอยู่ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้ววางธรรมวินัยนี้ไว้ วางธรรมวินัยนี้ไว้แล้วเราก็ไปศึกษาๆ ศึกษาด้วยความว่าเหว ศึกษาด้วยความหวาดระแวง เราก็กลัวจะไม่รู้ไม่เห็น ก็จับยึดเข้ามาในใจของเราทั้งหมดเลย มันเป็นของข้างนอกทั้งนั้นเลย ความจริงของเราไม่เกิดขึ้นมาสักขึ้นหนึ่ง

เวลามันเกิดขึ้นมาสักขึ้นหนึ่ง เวลาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สาธุ ในบรรดาสัตว์สองเท้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด ในคนที่มีคุณธรรมในหัวใจแล้วมันมีความสุข เส้นทางชีวิตๆ เส้นทางชีวิตของคน เกิดความสุขทุกข์ ปรรณนาความสุขทั้งนั้น แล้วความสุขจะไปหาที่ไหน ความสุขถ้าไปหาจากข้างนอกมันก็ตะครุบเงาทั้งนั้นนะ

ความสุขถ้าจะหาในหัวใจของเราเห็นไหม ถ้าในหัวใจของเรา มีศีล มีธรรม มีศีลไม่เบียดเบียนเขา ไม่ลักของเขา ไม่หยิบฉวยของเขา ของใครตกหล่นเก็บไปกินเขาด้วย ของใคร เราทำคุณงามความดีของเราใจ แล้วถ้าเป็นหน้าที่การงานของเรา เราทำหน้าที่การงานมันก็มีผลประโยชน์ตอบแทนทั้งนั้นนะ ผลตอบแทนนั้น ยิ่งทำมากเท่าไรนะ ผลตอบแทนที่มันมากขนาดไหนนะ เขาเอาไว้ให้เป็นประโยชน์กับโลกอีกต่างหาก เรามาทำ เรามีอำนาจวาสนาบาารมี

เราทำสิ่งใดแล้วประสบความสำเร็จทั้งนั้น สิ่งทีประสบความสำเร็จ เราก็ประหยัคมัธยัสถ์ใช้ไหม เราก็ใช้แค่ปัจจัย ๔ เท่านั้นไง แล้วทีเหลือล่ะ ทีเหลือก็ประโยชน์กับโลกนี้ไง แล้วเราเจ็อจันประโยชน์กับโลก ให้คนที่ขาดตกบกพร่องขึ้นมา คนที่ขาดตกบกพร่องเขาคิดถึงเรานะ เขาคิดถึงว่า โอ๊ย! เราขาดตกบกพร่อง เราเป็นคนทุกข์คนจนนะ มีคนที่มาดูแล เขาคิดถึงน้ำใจ เขาคิดถึงคนคนนั้น เขาคิดถึง น้ำใจนะ

ไปไหนดูสายตาคคนที่มองสิ สายตาคคนที่มองด้วยความนุ่มนวล สายตาคคนที่มองด้วยความเคารพบูชา กับสายตาคตรงข้าม สายตาคตรงข้ามสายตาคเขี้ยวปัดเลย มันจะกินเลือดกินเนื้อนะ ปากหวาน แต่มันจะกินเลือดกินเนื้ออยู่นั้น เห็นไหม ด้วยสายตานั้นนะ

แต่ถ้าเราหาสิ่งใดมาเพื่อประโยชน์กับเขาๆ ประโยชน์กับเขาตอนที่เรापอแล้วนะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่เบียดเบียนตนและผู้อื่น อย่าเบียดเบียนตน ถ้าเราเบียดเบียนตนนะ เราไม่มี เราพยายามจะแสวงหา แสวงหามาก็ใช่ เราต้องแสวงหาทั้งนั้นนะ คุณีเวลาบวชเป็นพระๆ เคนจงกรม นั่งสมาธิภาวนาแสนทุกข์แสนยาก แสนทุกข์แสนยากนะ เวลาเอาหัวใจของเราไว้ในอำนาจของเราใจ จะทำความสงบของใจเข้ามา เคนจงกรม นั่งสมาธิภาวนาแล้วถ้ามันไม่อยู่ ทำอย่างไรๆ หัวใจมันรักขายาก หัวใจดูแลได้ยาก ดูแลได้ยากเพราะอะไร ดูแลได้ยากก็ด้วยอำนาจวาสนาบารมี พันธุกรรมของจิตนี้ใจ คนที่มีอำนาจวาสนา ผู้ที่ขีปปาภิญญาฟังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทีเดียวเป็นพระอรหันต์ไปเลย ใ้อเราปากเปียกปากแฉะ เรามีศรัทธามีความเชื่อนะ เราท่องจำ เราท่องบ่นได้เลย เราท่องบ่นทั้งนั้นนะ แล้วท่องบ่นไว้ทำไมละท่องบ่นนั้นความรู้ของเราหรือ ท่องบ่นขึ้นมาแล้วสลดสังเวชใหม่ สลดสังเวชในชีวิตของเราไหมชีวิตของเราทำไมมันทุกข์มันยากขนาดนี้ ชีวิตเราทำไมไม่เห็นสังขธรรมตามความเป็นจริงอย่างนั้น นี่เราท่องบ่นมาๆ

ท่องบ่นมานี้เป็นแนวทางที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชี้ทางไว้ นี้ไง ทางอันเอก มักโคใจ แล้วถ้าเป็นความจริงๆ ความจริงเราก็ต้องประพฤติปฏิบัติขึ้นมาไง ทีเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมาทีมาคัดแปลงตัวเรานี้ใจ ทีเราคัดแปลงตน ทีเราพยายามขวนขวายมาวัดมาวานี้ใจ มาวัดมาวาให้มันเข้ามาใกล้ชีวิต ให้มาฟังธรรมๆ ใจ

การฟังธรรม สิ่งที่อ่านสิ่งของการฟังธรรม สิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟัง สิ่งที่ได้ยินได้ฟังแล้วก็
ตอกย้ำๆ ตอกย้ำมัน เวลาศึกษาระยะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่องจำๆ ท่องจำมา
แล้วพฤติกรรมมันเป็นอย่างนั้นใหม่

นี่ก็เหมือนกัน ฟังธรรมๆ ตอกย้ำหัวใจๆ แล้วถ้ามันจะไปแก้ไขความลึกลับสงสัย “ไม่จริงๆ
ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดไม่จริงๆ คนจะรวยต้องขยันหมั่นเพียร ต้องขวนขวาย ต้อง
ทำ ไม่จริงๆ ไม่จริงๆ” แล้วเราประพฤติปฏิบัติแล้วมันจริงใหม่ละ

ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด เวลาถึงจริงๆ แล้วในโลงนั้นนะ เวลาจริงขึ้นมาแล้ว
สัปเหร่อมันเอาไปเผาหุ่นนะ เวลาจริงขึ้นมาแล้วไม่มีใครเอาไว้ในบ้านเลย ไอ้ที่ว่ารักๆ เขาเก็บไว้
มันเหม็น เขาเอาไปวัดไปวาทั้งนั้นนะ นี่ไง เวลามันจริงขึ้นมาแล้วคอตกลงใจ เวลาจริงขึ้นมา จริง
ขึ้นมาต่อเมื่อหมดโอกาสแล้วไง แต่นี่มันจริงของมันอยู่แล้ว แต่หัวใจของเรา ไอ้กิเลสตัณหา
ความทะยานอยากมันคิดไปอีกอย่างหนึ่งไง นี่ไง ที่หัวใจมันรักษายากอย่างนี้ไง

แต่ถ้ามันรักษาง่าย บางคนรักษาง่าย เกิดมาเป็นคนดีคนดี คิดแต่เรื่องดีๆ ทั้งนั้นนะ คิดแต่
เรื่องดีๆ มันก็ต้องมีสติปัญญานะ คิดแต่เรื่องดีๆ แล้ว คิดว่าทำสิ่งใดจะประสบความสำเร็จ
ความคิดดีๆ นั้นเป็นเรื่องภายในหัวใจของเรา แต่อ่านจวาสนา การกระทำ ปัญหาสังคม คนคิด
ดีๆ ก็คนโคนรังแกใจ คนโคนรังแกกว่าคนไม่มีปัญญาไง ไอ้คนที่คิดไม่ทันคนนะ...ทัน เขาทัน
กิเลสของเขาด้วย เขาทันความคิดของเขาด้วย แต่โอกาสที่เขาจะกระทำในสังคมมันไม่มี ถ้าเขา
ไม่มีขึ้นมามันก็ไม่โอกาสเหมือนกัน นี่ไง ภายนอก ภายใน คนเรดิทั้งทั้งนอกทั้งใน นี่ไง เวลา
หลวงปู่มันท่านชมหลวงตา หลวงตาดีทั้งทั้งนอกทั้งใน นอก นอกก็พฤติกรรม มารยาท วินัย เรื่อง
โลก ความเป็นอยู่นี่เรื่องโลก นี่ข้างนอก ข้างใน ข้างในคือหัวใจที่ส่องแผ้ว หัวใจที่เป็นธรรม

หัวใจที่เป็นธรรม เวลาหลวงตาท่านพูดไป เวลาจะคิดสิ่งใดมันก็ต้องแบกขอนไม้ๆ

คำว่า “แบกขอนไม้” ขอนไม้มันหนักขนาดไหน คุณไปขอนไม้มันเบาๆ มันก็ปลิวไปตาม
กระแสลม ขอนไม้มันหนัก กว่ามันจะยกขึ้นมา นี่ก็เหมือนกัน เวลาจะคิดเหมือนขอนไม้ ขอนไม้
เพราะอะไร ขอนไม้เพราะจิตใจท่านเหนือใจ ธรรมเหนือโลกใจ เหนือธาตุ ๔ และขันธ ๕ ขันธ
ขันธ ๕ มันแสดงตัว ขันธ ๕ คุณ เวลาหิวกระหายมันก็แสดง มันก็ต้องการความอยากทั้งนั้นนะ
ขันธ ๕ แต่มันไม่ใช่จิต จิตของมันเพราะอะไร เพราะจิตมันต้องอาศัยธาตุ ๔ และขันธ ๕ ใจ แล้ว

เวลาจะเสวย เวลาจะนี้จะคิดเหมือนกับแบกก่อนซุง แบกก่อนซุงก็พร้อม ท่านมีสติมาพร้อม
ความคิดๆ ที่มันมา มันพร้อม เวลาข้างในมันดีมันดีชัดเจนขนาดนั้น เวลาชัดเจนขนาดนั้น

เวลามันกรรมของสัตว์นะ สัตว์ เห็นไหม จ้าจ้าไชบอกมันขนาดไหนมันก็ไม่ฟัง ถ้ามันไม่
ฟังขึ้นมากรรมของสัตว์ๆ นี่ไง เวลามันกรรมของสัตว์ นั่นมันเวรกรรมของเขา จ้าจ้าไชแล้ว
เขาไม่สนใจ มันก็เรื่องของเขา

แต่กรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ขนาดนั้น ท่านเห็นเลยนะ แม้แต่สัง
กรรมที่แสดงออกมานั้นเพชรนิลจินดาทั้งนั้นนะ แต่ไปได้พลอยๆ มันไม่รู้จัก ฟังธรรมไม่เป็น คน
ฟังธรรมไม่เป็น ฟังธรรมเอาบุญ นโม ตัสสะฯ พนมมือแป้เลยนะ พอเอวัง อู้อู! บุญเต็มเลย มันนั่ง
สัปหงกไม่รู้เรื่อง

แต่เวลาฟังธรรมนะ เวลาที่มันเข้าไปในหัวใจนะ เวลาครูบาอาจารย์ท่านบอก กิเลสมันอยู่จิต
ใต้สำนึกนั้น เวลาแสดงธรรม ลูกศรแห่งธรรมปักเข้าไปในกลางหัวใจ พอปักเข้าไปกลางหัวใจ
นะ ขนลุกขนพอง เวลาพูดถึงความสะเทือนใจ น้ำหูน้ำตาไหลนะ นี่คนฟังธรรมๆ ถ้าฟังธรรม
เป็นมันฟังอย่างนั้นไง ฟังเอาเหตุเอาผลไง ฟังให้มันถอดถอนใจ ไอ้ขี้เกียจตัดหาความทะยาน
อยากในหัวใจของเราให้มันสำรอกให้มันคายออกมา ถ้ามันคายออกมา เวลาถ้ามันดีทั้งภายใน ดี
ภายในถ้ามันความจริงๆ

คนเราเกิดมาเกลียดความทุกข์ ปรารถนาความสุขทั้งนั้นนะ ที่นี้ความทุกข์ ความยาก ความ
ทุกข์คนที่มีสติปัญญา คนทำงานมันไม่ต้องออกแรงหรือ คนทำงานมันต้องใช้สมอง ทำงานต้อง
ใช้สมองทั้งนั้นนะ มันเป็นคนความทุกข์ใหม่ แต่ความทุกข์เพราะว่านี่มันเป็นบุญกุศล นี่เป็นคุณงาม
ความดีใจ นี่เป็นหน้าที่ของเราใจ เราเกิดเป็นมนุษย์ไม่เสียดชาติเกิดใจ มนุษย์ผู้ยิ่งใหญ่ใจ มนุษย์ที่
ทำเพื่อประโยชน์กับสังคมใจ มนุษย์ทำเพื่อประโยชน์ เห็นไหม ท่านอยู่ของท่านนะ คุณในหลวง
ไปดูโตะทำงาน โอ้โฮ! ใครไปเห็นแล้วน้ำตาไหล นี่กว่ามันจะวิจิตรพิสดารขนาดไหน มันก็
เหมือนโตะเสมียนชาวบ้านนั่นแหละ แล้วของใช้ไม่สอย เรื่องเสมียน เรื่องหน้าที่การงานของเขา
นั่นเขาทำตามตำแหน่งของเขาแหละ แต่ไอ้ที่มันมีทั้งนั้นนะ อยากเอาอะไรก็ได้ ต้องการอะไรก็ได้
คือมันมีโอกาสทำทั้งนั้นนะ แต่ไม่ทำนี่สิ แล้วทำแบบโลกที่เขานึกไม่ถึงไง แล้วเวลาทำขึ้นมา
ด้วยอำนาจวาสนาบารมี เวลาทำขึ้นมาทำเพื่อประโยชน์กับคนที่ไม่รู้จักเลย ประโยชน์กับสังคม
ไม่ใช่ประโยชน์กับใครทั้งสิ้นเลย ไม่เจาะจงบุคคลใดๆ ทั้งสิ้นเลย ทำเพื่อโลกทั้งหมดเลย นี่ไง

ไม่ได้เจาะจงทำเพื่อกลุ่มนี้ที่ฉันพอใจ กลุ่มนั้นที่ฉันไม่พอใจ ไม่มีเลย ทำเสมอภาคกันหมดเลย นี่ไง ถ้ามันเป็นจริง ทุกคน เส้นทางของชีวิตเราจะเลือกเดิน ถ้าหัวใจที่ยิ่งใหญ่มันทำได้ทั้งนั้นนะ

ถ้าหัวใจมันคับแคบ หัวใจคับแคบก็พยายามจะฝึกกัน ทีนี้พอฝึกกัน เวลาไปวัดไปวา มันก็เท่านั้นนะ เพราะมันเป็นทีสาธารณะ เวลาคนมา วุฒิภาวะของคนมันแตกต่างกัน ความรู้สึกนึกคิดของคนก็แตกต่างกัน ความแตกต่างหลากหลายนั้น นี่ประเพณี วัฒนธรรม วัฒนธรรมขัดเกลา ขัดเกลาให้คนน้อมนำไปทางที่ดี เขาจะไม่มีความเข้าใจเลย แต่เข้าไปแล้วสังคมเขาพาทำๆ เขาก็เดินตามไป แต่เขายังไม่มีสติปัญญาเข้ามา ถ้าวันไหนที่เขาศึกษา แล้วเขารู้ขึ้นมาละ เขาเห็นคุณค่าของมันนะ เขาทำด้วยน้ำใจของเขาละ เขาทำด้วยความจิตใต้สำนึกของเขา มันจะสะท้อนหัวใจเลย

นี่ไง ระดับของท่านๆ ทานเกิดจากเจตนา คุณที่เจตนา อู้ฮู! เขาสาธุละ เขาเกิดใส่ศิระนะ เขาอธิษฐานของเขา เขามั่นหมายของเขา ใ้อ่างคนสักแต่ว่าทำ โยนเอาๆ เลย ปาทิ้งด้วย ใ้อันนั้น เวลาบอกทำบุญทิ้งแห้วๆ กิริยาปาทิ้งมันเป็นกิริยา ทำบุญทิ้งแห้ว หัวใจมันไม่คิดไม่ข้อง มันทิ้งแห้วมาจากหัวใจไง ทำแล้วไม่คิดไม่ข้องใดๆ ทั้งสิ้น เราทำเพื่อความสะอาดบริสุทธิ์ใจ ปฏิภาห สิ่งที่เราแสวงหานี้บริสุทธิ์ ขณะที่ให้ ให้ด้วยความบริสุทธิ์ ให้แล้วชื่นใจ จบ ผู้รับ รับด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ รับแล้วใช้ประโยชน์เต็มที่ เวลาทำเสร็จแล้วจบกระบวนการ นี่ปฏิบัติห กุญกุศลเกิดตรงนี้ไง แล้วเราก็ไปคิดกัน “สังฆทานๆ ทำบุญอุทิศส่วนกุศล”

สังฆทานมันเป็นเพราะเทวดามาถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “ควรทำบุญที่ไหน” แล้วมาถามศาสดา

“ทำบุญที่เธอพอใจนะ” เพราะอะไร เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้เท่าทันกิเลส ในใจของสัตว์โลก วันนี้คิดจะทำบุญ คินนี้มันคิดแล้วไม่เอา พรุ่งนี้เขามันเอาไปซ่อนเลย นี่ไง หัวใจ กิเลสมันร้ายกาจนัก ความตระหนี่ถี่เหนียว ความยึดมั่นถือมั่นของเรา แล้วของเรานี้จะ น้ำพักน้ำแรงที่เราหามา แล้วเราจะเสียสละง่ายๆ ได้อย่างไร

สิ่งนี้ “เธอควรทำบุญที่ไหน”

“ควรทำบุญที่เธอพอใจ” พออยากทำ ทำเลย ไม่ให้กิเลสมันต่อต้าน ไม่ให้กิเลสมันคอยชลบทหลัง พอทำเสร็จแล้ว ถ้าจะเอามรรค เอาผลละ เอาสิ่งที่ทำแล้วได้มากได้น้อยละ

อันนี้มันอยู่ที่เนื่อนาบุญของโลกแล้ว เนื่อนาที่ดีมันก็ให้ผลตอบแทนที่ดีใช่ไหม ถ้าเนื่อนาที่ไม่ดีมันก็ให้ผลตอบแทนที่น้อยใช่ไหม แล้วท่านก็โล่มา แล้วสุดท้ายแล้วตั้งแต่โตคาบัน สกิทาคามี อนาคตามีขึ้นมาจนเป็นพระอรหันต์ ถึงศาสดา แล้วถ้าหมด หมดคือหมดโอกาสใช่ไหม เวลาพระที่ดีหมดไป ท่านถึงบอกให้ทำสังฆทาน ทำกับสงฆ์ ทำกับสาธุชนะไง สิ่งที่ทำกับสาธุชนะ เราก็ทำสาธุชนะ ทีนี้ก็เอามาได้มาแย้งกัน นั่นสังฆทาน นี่สังฆทาน สังฆทานคือความตั้งใจเรานี้แหละ จิตใจถ้าอยากเป็นสังฆทานแล้ว จบแล้ว เป็นสังฆทาน สังฆทานแล้วไม่ต้องมีพิธีกรรม เอ็งถูกเอ็งผิด ใอนั้นพอมีรูปแบบขึ้นมามันก็คอยทิ่มคอยตำกันทั้งนั้นนะ

แต่ถ้ามันเป็นจริงๆ ขึ้นมา เราประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นจริงขึ้นมา ทำบุญร้อยพันพัน ทำสังฆทานร้อยพันพัน ไม่เท่ากับถือศีลบริสุทธิ์หนึ่ง ถือศีลบริสุทธิ์ร้อยพันพัน ไม่เท่ากับทำสมาธิสมาธิขึ้นมาหนึ่ง สมาธิสมาธิร้อยพันพัน ไม่เท่ากับเกิดภาวนามยปัญญาขึ้นมาหนึ่ง ภาวนามยปัญญา ปัญญาที่ชำระล้างกิเลส นี่ไง ถ้าเป็นจริง ผู้ฉลาดมันฉลาดที่นี้ไง

แล้วถ้าทำบุญร้อยพันพัน แล้วนั่งภาวนา แล้วเรานั่งทำความสงบของใจขึ้นมา เราไม่มีปัจจัยเครื่องอาศัยที่จะไปเสียสละอย่างไร เรามีน้ำใจของเราละ เราก็นั่งขัดสมาธิเลย หายใจเข้า นึกพุท หายใจออกนึกโธ นี่ไง เขาทำบุญร้อยพันพัน เรานั่งสมาธิของเราแล้วถวาย เอร่างกาย เอาความขี้เกียจขี้คร้านถวายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย เรายกร่างกายนี้ถวายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย นั่งสมาธิถวายเลย ทำไมจะไม่ได้บุญตรงไหน ถ้าไม่ได้บุญตรงนี้บ๊บบันก็ไปตัดไ้ความน้อยเนื้อต่ำใจที่บอกเราไม่มีปัญญาทำ เราไม่มีปัญญาทำเหมือนเขา

เราเป็นคนใหม่ เป็น เรามีร่างกายจิตใจใหม่ มี แล้วเรานั่งสมาธิได้ใหม่ ได้ แต่มันไม่เคยนั่ง มันไม่กล้า มันอยากจะทำบุญแข่งขันกับชาวบ้านเขา แต่ถ้ามันภาวนาๆ ใจ ภาวนาให้ธรรมเป็นทาน ให้ธรรมเป็นทานประเสริฐที่สุด ให้ธรรมเป็นทานกำลังให้อยู่นี้ ให้ธรรมเป็นทานคือให้วิชากร ให้ความรู้ ให้ความรู้คน ให้ความรู้มันฉลาดขึ้นมา พอฉลาดขึ้นมา ใครจะมาเสียมมาสอน ใครจะมาทิ่มมาตำ มาทิ่มมาตำ เห็นไหม โลกธรรม ๘ พอทิ่มตำ เห็นเลย คนนี้ประจบสอพลอ เพราะเขามาทิ่มมาตำแล้วไปเชื่อเขาใหม่ แต่ถ้ามันหลงไหล พอเขาชมหน่อย ลอยเลยนะ แต่ถ้าคนมีหลักนะ ใครมาพูดยกย่องสรรเสริญ ใอนี้ยุแห่

สังคมเขามีความสุข สังคมเขามีความรักกัน มาถึงมาบอกคนรุ่นนี้ไม่ใช่อ่างนี้ คนนี้ไม่ดี อ่างนี้ คอยทิ่มคอยตำ นี่ไง ถ้ามันทิ่มมันตำอย่างนั้น โล่มันไป คนถ้ามีหลักมันก็จบใจ แต่ถ้าคน

อยากจะทำอะไร ไครมายกย่องหน่อย ลอยเลยนะ นี่สังคมแตกแยก เพราะว่าวุฒิภาวะ จิตใจมันอ่อนแอ

ถ้าจิตใจมันเข้มแข็งขึ้นมา นี่พูดถึงว่าถ้าเราติดดิน คนจะติดดินได้มันต้องมีปัญญาณะ คนที่ยิ่งใหญ่จะแสวงหาสิ่งใดก็ได้ ท่านใช้ชีวิตเรียบง่าย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบริหาร ๘ เท่านั้น ครูบาอาจารย์ของเราก็บริหาร ๘ เท่านั้น บุคคลผู้ยิ่งใหญ่เขาอยู่กับปกติธรรมดาทั้งนั้นนะ แต่ผลงานของท่าน การกระทำของท่านยิ่งใหญ่จนเป็นที่เคารพบูชาของเราไง ถ้าเป็นที่เคารพบูชาเพราะมันไว้ใจใจใจ ความไว้ใจใจใจ แล้วที่เราเรา เป็นสาวก สาวกนะ เราก็พยายามฝึกฝน เราก็พยายามกระทำ เราก็จะไปทำหัวใจของเราใจ

ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นตถาคตนะ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ที่มันโดนกิเลสตัดทอนหาความทะยานอยากครอบงำอยู่ที่นี่ เราพยายามฝึกฝนขึ้นมา ให้พุทธโธ ให้พุทธะเบ่งบานขึ้นมากลางหัวใจ ดอกบัวบานกลางหัวใจของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ มันเป็นปัจเจก ตั้ง เป็นสันตสิทธินิโก รู้ท่ามกลางหัวใจ ขึ้นบานกลางหัวใจ ชีวิตนี้มีค่า มีค่าอย่างนี้ เอวัง